

Megmárciusodunk

Döbrentei Kornélhoz

Szívünk fölött meg-megrándul a hiány.
Nem elég nekünk már – – – – álmaink fele.
Legyen meg a mi akaratunk egészen.
Tisztán kimondott szavainknak eljött az ideje.

Most minden jó szándék – – – – eleven.
Lüktető hús a rög, és a napok gallyakat szednek.
Ágak hegyéig kúsznak a kövek hajszálei.
És a rügyek szikláin fények nedvesednek.

Tüzet és tengert szül – – – – az egyetlen remény.
A homlokunkra nyíló ablak lázas foncsora szebb.
Visszatükröződünk egymás szemében.
De a jövőt elviselni – – – – egyre nehezebb.

Súlyos terheket cipel a szakadék fölfelé.
Mert csillagok közt a mélység vérünkre árad.
Iszapos lélegzetünk lesz az égig érő part.
Így vet hullámot bennünk a huszonegyedik század.

